

[Ebba Strange]

Reglens opretholdelse er en diskriminering af psykiatriske patienter i forhold til andre patienter – hvoraf mange jo også er indlagt i ganske lang tid – og tyder egentlig mest på, at det er et overset problem, hvorfor ministeren anmodes om at få det løst hurtigst muligt.

Besvarelse (18/8 78):

Socialministeren (Eva Gredal):

Efter børnetilskudslovens § 11 er retten til at modtage børnetilskud bl. a. betinget af, at barnet ikke er anbragt uden for hjemmet i henhold til lov om social bistand eller i øvrigt forsørges for offentlige midler.

Børnetilskud er en hjælp til forældrene til opfyldelse af deres forsørgelsespligt over for barnet, og bestemmelsen om, at retten til børnetilskud bortfalder, når barnet forsørges af offentlige midler, er begrundet i et rent økonomisk synspunkt.

Et barn anses for forsørgt for offentlige midler, når det offentlige yder et beløb, der dækker den væsentligste del af udgifterne ved barnets forsørgelse, og dette gælder også, når det drejer sig om foranstaltninger uden for socialministeriets område.

En midlertidig indlæggelse på sygehus eller lignende til behandling anses dog ikke som offentlig forsørgelse, men hertil er indlæggelser på børnepsykiatriske afdelinger ikke henført som almindelig regel, idet indlæggelserne ikke i almindelighed kan karakteriseres som kortvarige.

Spørgsmålet om det rimelige i, at der med hensyn til ydelser efter børnetilskudsloven kan være forskel på indlæggelse på børnepsykiatrisk og pædiatrisk afdeling, er rejst i betænkningen for psykiatriudvalget.

Af betænkningen fremgår det dog, at selv om der ikke kan gås ud fra, at enhver indlæggelse på en børnepsykiatrisk afdeling vil blive langvarig, er mange indlæggelser forholdsvis langvarige (mere end 3 måneder), hvilket formentlig kun gælder en meget lille del af indlæggelserne på de pædiatriske afdelinger.

På denne baggrund findes en forskel med hensyn til ydelser efter børnetilskudsloven principielt ikke urimelig.

Jeg er imidlertid villig til at overveje nærmere, om der kan indføres en ordning, hvor efter bortfaldsreglerne for børnetilskud vil

være de samme for børn indlagt på somatiske og psykiatriske hospitalet.

Til *ministeren for skatter og afgifter (11/8 78)* af:

Ebba Strange (SF):

»Vil det være muligt for en gruppe ansatte på en statsinstitution at indgå en overenskomstaf tale, der omfatter retten til at foretage pensionsopsparing efter pensionsbeskatningslovens § 12, og i benægtende fald hvad er da begrundelsen herfor, og hvilke alternativer findes?«

(Spm. nr. 1123).

Besvarelse (23/8 78):

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Ifølge bestemmelserne om opsparing i pensionsøjemed i § 12 i lov om beskattningen af pensionsordninger m. v. skal en sådan opsparing foretages efter aftale mellem en arbejdstager og dennes arbejdsgiver ved indbetalinger fra arbejdsgiverens side og i øvrigt på de i bestemmelsen angivne vilkår.

Da en opsparingsordning i pensionsøjemed således forudsætter en pensionsaftale, kan en sådan ordning ikke oprettes for statsansatte, for hvem løn- og øvrige ansættelsesvilkår er fastlagt i tjenestemandsløvgivningen eller i overenskomst med vedkommende faglige organisation, medmindre der træffes aftale inden for tjenestemandsløvgivningens rammer om denne pensionsform eller optages bestemmelse herom i den pågældende overenskomst.

Efter de retningslinjer, der hidtil er blevet fulgt inden for det statslige forhandlingsområde, er tilslutning fra statens side til etablering af overenskomstmæssige pensionsordninger hidtil efter fast praksis gjort betinget af, at sådanne ordninger tilrettelægges som forsikringsmæssige ordninger med løbende, livsvarige udbetalinger, der tilsikrer vedvarende forsørgelse af den ansatte selv og dennes eventuelle ægtefælle og mindreårige børn.

Dette gælder, uanset om det drejer sig om helt eller delvis arbejdsgiverfinansierede ordninger eller ordninger, hvortil bidraget alene ønskes tilvejebragt ved en reduktion i den ansattes løn.